

Sygn. akt **I C 290/17 upr.**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Robert Opas
Protokolant:	stażysta Agata Gawicka

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2019 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę

oddala powództwo

SSR Robert Opas

Sygn. akt I C 290/17 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 stycznia 2017 roku strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego M. M. kwoty 665,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa podniosła, że pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A i na czas trwania umowy przekazał pozwanemu dekodery a pozwany był obowiązany do jego zwrotu po zakończeniu trwania umowy. W przypadku niezwrócenia dekodera (...) S.A. był uprawniony do naliczenia kary umownej w kwocie 640 zł. Strona powodowa podniosła, że pozwany nie zwrócił dekodera w terminie wobec czego (...) S.A. obciążył pozwanego karą umowną wystawiając notę obciążeniową z datą płatności na dzień 5 czerwca 2016 roku. Strona powodowa podniosła, że pozwany nie uiścił tej należności a wierzytelność z tego tytułu została nabyta przez (...) Sp. z o.o. w W. (k.2-4).

Postanowieniem Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 8 lutego 2017 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach (k. 4)

W piśmie procesowym z dnia 10 października 2018 roku powód wskazał iż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została rozwiązana z dniem 29 listopada 2011 roku jednak termin wymagalności roszczenia z tytułu niezwróconego sprzętu, należy liczyć od daty wymagalności zapłaty z tytułu wystawionej noty, gdyż stanowi ono roszczenie o zapłatę należności wynikającej z noty obciążeniowej. Termin wymagalności roszczenia z tytułu

niezwróconego sprzętu należy liczyć od daty wymagalności roszczenia z tytułu wymagalności noty, bowiem roszczenie z tytułu kary umownej ma charakter zobowiązania bezterminowego (k.73).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. w dniu 31 grudnia 2010 roku zawarł umowę abonencką z (...) S.A w W.. Czas trwania umowy został określony na 29 miesięcy. W dniu podpisania umowy pozwany odebrał również dekodery HD 5000 d4ab- (...) o wartości 640 zł. Zgodnie z paragrafem 6 pkt 11 regulaminu świadczenia usług w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy Abonent jest zobowiązany do zwrotu na własny koszt i ryzyko udostępnionego mu Urządzenia Dekodującego i Karty w terminie do 30 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia umowy na adres Cyfrowego P. ul. (...) W., chyba że Cyfrowy P. wskaże inne dodatkowe miejsce zwrotu. Umowa uległa rozwiązaniu z dniem 29 listopada 2011 roku. Pozwany nie zwrócił urządzenia dekodującego i karty. W dniu 22 maja 2016 roku (...) S.A wystawił notę obciążeniową na kwotę 640 zł ustalając datę płatności na dzień 5 czerwca 2016 roku. W dniu 14 lipca 2016 roku wierzytelność z tytułu w/w noty obciążeniowej wobec Cyfrowego P. zostały przelane na rzecz (...) Sp z o.o. w W..

Dowody: odpis z rejestru KRS (k.11-23), wyciąg z umowy przelewu wierzytelności wraz z potwierdzeniem nabycia ceny (k.31-34), wezwanie do zapłaty (k.35)umowa abonencka (k.24-25), protokół wydania sprzętu (k.26), nota obciążeniowa z dnia 22 maja 2016 roku (k.27), cennik sprzętu (k.28), regulamin świadczenia usług (k.29-30)

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie niniejszej zostały spełnione przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 w zw. z art. 340 k.p.c. Pozwany prawidłowo wezwany nie stawiał się na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień ustnie ani na piśmie. Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Należy podkreślić, że reguła wyrażona w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy jedynie okoliczności faktycznych natomiast przepisu tego nie można odnosić do merytorycznej zasadności powództwa. Może bowiem zaistnieć taka sytuacja, że nawet przyjęcie za prawdziwych okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie powództwo będzie podlegało oddaleniu, jeżeli dochodzone roszczenie nie będzie znajdowało podstawy prawnej w prawie materialnym.

W ocenie Sądu tak własności sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, bowiem mimo przyjęcia za prawdziwych twierdzeń dotyczących okoliczności faktycznych za prawdziwe powództwo jest niezasadne, co znalazło swój wyraz w treści orzeczenia.

W niniejszej sprawie stan faktyczny jest bezsporny. W szczególności poza sporem jest fakt zawarcia w dniu 31 grudnia 2010 roku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych między M. M. a (...) S.A w W. oraz treść tej umowy. Okolicznością bezsporną jest również fakt wystawienia w dniu 22 maja 2016 roku noty obciążeniowej za brak zwrotu dekodera na kwotę 640 zł a także fakt zawarcia umowy o przelew wierzytelności z tytułu tej noty na rzecz strony powodowej. Wszystkie powyższe okoliczności zostały dodatkowo wykazane dowodami w postaci dokumentów, których moc dowodowa i wiarygodność nie były przez strony kwestionowane. Jako bezsporną należy uznać też okoliczność, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została rozwiązaniu z dniem 29 listopada 2011 roku a po jej rozwiązaniu M. M. nie dokonał zwrotu dekodera a termin na dokonanie tej czynności upłynął z dniem 29 grudnia 2011 roku.

Przechodząc do rozważań natury prawnej należy podnieść, że do rozstrzygnięcia sprawy wystarczające jest rozpoznanie kwestii przedawnienia roszczenia. Stosownie do treści przepisu art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi 6 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z przepisem art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się

korzystania z zarzutu przedawnienia Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem przedawnienia jest nieważne. Z powołanego przepisu wynika, że co do zasady przedawnienia uwzględnia się jedynie na zarzut uprawnionego. Wyjątek od tej zasady został przewidziany w art. 117 § 2 (1) k.c., który stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. M. M. jest konsumentem a zatem zgodnie z powołanym przepisem nie można domagać się od niego spełnienia przedawnionego roszczenia.

W niniejszej sprawie należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia, jako termin właściwy dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pierwotny wierzyciel, jak również obecny powód, są podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą i z którą to działalnością związane było dochodzone roszczenie. Należy przy tym podkreślić, że termin przedawnienia jest związany z terminem wymagalności roszczenia a nie z oznaczonym terminem płatności. Czasami te dwa terminy pokrywają się, lecz nie musi tak być.

W niniejszej sprawie najistotniejsze znaczenie ma ustalenie terminu wymagalności roszczenia, Należy zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, że zobowiązanie z tytułu kary umownej ma charakter zobowiązania bezterminowego. Nie oznacza to jednak, że w takim wypadku zobowiązanie nie ulega przedawnieniu. Data wystawienia noty obciążeniowej nie może stanowić podstawy liczenia terminu wymagalności roszczenia z tytułu niezwróconego sprzętu. Jak stanowi art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Natomiast zgodnie z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 roku (...) (Lex 1532595), jeżeli początku biegu terminu nie reguluje przepis szczególny początek biegu terminu przedawnienia należy wyznaczyć według art. 120 § 1 zdanie drugie k.c. Stanowi on, że bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął, a więc wezwał dłużnika do spełnienia świadczenia w najwcześniejszym możliwym terminie. Przepis wyznacza początek biegu terminu przedawnienia roszczeń zobowiązań bezterminowych, określając, że chodzi o dzień, w którym ta wymagalność nastąpiłaby, gdyby wezwania dokonano w najwcześniejszym możliwym terminie.

Podobnie stanowisko zostało przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2011 roku III CSK 282/10, (Lex 898707), gdzie wskazano, że wymagalność roszczeń wynikających z zobowiązań bezterminowych i początek biegu tych roszczeń należy określać przy uwzględnieniu art. 455 k.c. W związku z tym można przyjąć, że roszczenie wynikające z zobowiązania bezterminowego, obejmującego zapłatę kary umownej, staje się wymagalne w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.) Prawna możliwość żądania spełnienia świadczenia od dłużnika powstaje po stronie wierzyciela z chwilą, kiedy ma on obiektywną możliwość uzyskania wiedzy o naruszeniu postanowień umowy, do których odnosi się kara umowna.

Wymagalność roszczenia następuje wówczas, kiedy „wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu. Jest to bowiem stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, gdy wierzytelność zostaje uaktywniona” [P. N. (w:) J. C. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, (...) LEX 2014, komentarz do art. 120, teza nr 1]. Należy więc zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, że wymagalność roszczenia wynikającego z kary umownej za niedokonanie zwrotu dekodera nie może być liczony od dnia wygaśnięcia czy też rozwiązania umowy, skoro dzień ten dopiero otwiera termin dla Abonenta do wykonania ciężącego na nim obowiązku zwrotu dekodera. Nie oznacza to jednak, że datą wymagalności roszczenia z tego tytułu jest dzień wystawienia noty obciążeniowej. Warunek od którego zależy wymagalność roszczenia z tytułu kary umownej spełniony jest bowiem z upływem 30 dnia od daty rozwiązania umowy tj z dniem 29 grudnia 2011 roku. Od tej daty pozwany pozostawał w zwłoce z wykonaniem swojego zobowiązania i od tej daty (...) S.A miał prawo żądać od niej zapłaty kary umownej. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej jakoby samoistnym źródłem zobowiązania była nota

obciążeniowa. Podstawa do żądania od pozwanej zapłaty kwoty objętej notą obciążeniową wynikała bowiem z zawartej uprzednio umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Wystawienie noty obciążeniowej stanowi jedynie emanację przysługującego wierzycielowi uprawnienia wynikającego z zawartej wcześniej umowy. Ustalenie terminu płatności na dzień 5 czerwca 2016 roku może stanowić jedynie wyraz jego rezygnacji z dochodzenia odsetek za wcześniejszy okres, natomiast nie może zmierzać do ponownego ustalenia terminu wymagalności roszczenia a tym samym przesunięciu początku biegu terminu przedawnienia na dzień 5 czerwca 2016 roku. Zgodnie bowiem z treścią art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Tym bardziej termin przedawnienia nie może być przedłużany, czy też przesunięty przez jednostronną czynność wierzyciela. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że doszło do przerwy biegu przedawnienia i że zaczął on biec na nowo właśnie z dniem płatności określonym w ww notcie obciążającej. Na marginesie należy podnieść, że roszczenie z tytułu kary umownej za niezwrócenie dekodera było już przedawnione w dacie wystawienia noty obciążeniowej.

Mając na względzie powyższe Sąd I instancji oddalił powództwo.

SSR Robert Opas

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej

SSR Robert Opas